

Maroko

Natalija Mulej
Sašo Turk

ةيبر غملا ةكل ممل

Verjetno je na začetku najbolje, da naju na hitro predstavim. Sva Sašo in Natalija, pred nekaj leti sva postala par, ki ga združuje marsikaj, najbolj pa sva se ujela glede načina potovanja in odkrivanja tujih dežel. Zato sva šla skupaj s skupino prijateljev na off road ekspedicijo v Tunizijo, kjer smo odkrivali deželo izven turističnih naselij, spali na divjem, prevozili celotno državo... Uživala sva, oba. Takoj sva vedela, da bo tak način potovanje za naju postal neke vrste stalnica. Ampak seveda je bila želja preizkusiti še kaj večjega, močnejšega, udobnejšega in varnejšega kot je 4x4 off road avtomobil in raziskovanje tujih dežel z njim. Zato se je moški del najinega para odločil, da počasi in vztrajno predstavlja pozitivne možnosti, ki jih ponuja večje transportno sredstvo, do te meje, da se je tudi nežnejši spol enostavno navdušil nad idejo, da si kupiva kamion. Ideja se je spremenila v dejanje in kupila sva si kamion znamke Tam 150 s katerim sva želela prepotovati svet... ali pa vsaj lažje dostopne dežele, za začetek. S kamionom pa je prišla tudi kristalno jasna ideja, katera bo naslednja destinacija za raziskovanje. Enoglasno sva si izbrala Maroko, deželo tisočerih okusov in Tisoč in ene noči. Kamion sva pripeljala na dvorišče, kjer se je videlo kako velik dejansko je. Dolgoročni plan je, da ga urediva v avtodom, s katerim lahko potuješ tudi po terenu. Seveda pa je 30 let staro zverino potrebno najprej testirati, preden se podava v takšno investicijo in ga začneva dodobra preurejati, ali kako naj rečem... urejati. Do zdaj je služil kot vojaško vozilo, bil je minimalno, a vzdržljivo opremljen. Odločitev je padla; nič ga ne urejava, samo položiiva blazine za spanje, ga naložiiva s potovalkami in hrano in greva. Vendar, dobre 4 metre dolžine in 2,3 m širine prostora za tovor s trdo streho in stranicami, nama je dalo misliti, da imava mogoče vseeno malce preveč prostora samo za naju. Najini stari kompanjoni iz lanskega leta so se odločili, da to leto ne gredo na tovrstno potovanje, tako da sva ostala sama... ampak kaj je lepšega kot če spoznaš druge privržence takšnih raziskovanj tuje države, tudi če jih ne poznaš od prej. Ker je v službi kjer delava kar nekaj privržencev divjih norih pustolovščin, nama je kolega

objavil oglas na forumu z off road vsebino, kjer se pretežno zbirajo ljubitelji štirikolesnikov (ATV). Objavil je, da nudiva off road podporo za motoriste ali ATV-jevce za potovanje v Maroko. In takoj sta se našla Boris in Iztok, dva navdušenca, ki sta želela svoje štirikolesnike popeljati na vožnjo po sipinah, pesku, blatu, posušenih rečnih strugah in podobno. Dogovorili smo se, da midva naloživa 2 štirikolesnika in vso prtljago v prostor za tovor, odvihrava na ladjo v Genovi, potem se pa dobimo v Marakešu, kamor bosta Boris in Iztok priletela z letalom.

Rečeno-storjeno!

Najin datum odhoda je bil 6 dni pred Iztokovim in Borisovim. Pred tem datumom pa smo seveda morali urediti cel kup stvari, ki so bile predpogoj za brezskrbno potovanje za vse nas, saj sta bila tudi fanta odvisna od najinega prevoznega sredstva. S pomočjo prijateljev se je na kamionu naredil velik servis, ki je obsegal menjavo tekočin, cevok, filtrov in jermenov. Izven rednih vzdrževalnih del je bilo potrebno popraviti glavni kardan in elektromagnetne ventile, ki so zarjavili, saj je bil kamion prej praktično minimalno v uporabi. Potrebovali smo voznika, ki ima narejen vozniški izpit C kategorije, zato se je Sašo odločil, da je prišel čas, ko bo v vozniški knjižici pridobil še en žig. Uspelo mu je prvič, razlog za to pa se skriva tudi v res neverjetnem pričakovanju, da končno preizkusimo kamion in njegove zmožnosti na terenu. Medtem pa smo se večkrat dobili z Iztokom in Borisom, da smo uskladili želje in pričakovanja vseh štirih, tako da smo naredili in uskladili načrt poti. Pri tem smo si vsi štirje pomagali z izredno praktičnimi orodji, kot sta Google Earth in različni priročniki, vodiči, forumi in z že napisanimi potopisi. Zdaj je šlo zares... odhod se je bližal s svetlobno hitrostjo, vsak dan pa smo bili tako kamionček, kot midva bolj pripravljeni na čisto nov način potovanja.

Naredila sva si krasen plan, da kreneva na pot en dan pred odhodom ladje, zato da se lahko voziva počasi, prespiva v Italiji in da si greva ogledati znameniti genovski akvarij. Ladja za Maroko je krenila iz Genove v soboto

ob 18h, ampak pravila določajo, da moraš biti na terminalu vsaj 2 uri pred odhodom le te.

V petek sva zaključila s službo ob 14h, ob 14:30 sva bila že v kamionu na Ljubljanski obvoznici na poti proti Italijanski meji. V električnem pretvorniku sva imela vključeno polnjenje gps naprave in telefona, ker pa se nama je zdelo izjemno krasno, da imava s seboj tudi hladilnik, sva vključila še tega. Za mrzlo pijačo seveda. Ampak v tistem se je izpod mojih nog nekaj pokadilo... začelo je smrdeti... vse je ugasnilo... očitno sva pretiravala. Napravica je pomembna za nadaljevanje potovanja, zato sva takoj poklicala električarja, ki nama je bil pripravljen priskočiti na pomoč in urediti zadevo takoj. Zamenjali smo pretvornik, najina pot se je lahko nadaljevala. Jupi... gremo naprej. Spet nazaj na obvoznico, od tam pa naprej po avtocesti. Kar naenkrat se nama je zazdelo, da kamion vseeno nima toliko moči, kolikor jo je pokazal prej, ko sva ga testirala. Sašo je prosil, če lahko pogledam kako je z gumami, in glej ga zlomka, za nama se je kadilo... kar precej... smrdeti je začelo... ustavila sva na odstavnem pasu, ko sva ugotovila, da nama je počila guma...no, ne samo počila, praktično razneslo jo je. V daljavi sva videla tablo za odcep Logatec... Počasi se je začela v naju naseljevati jeza.. Sašota je pošteno naselila, tako da je praktično sam zamenjal gumo... na kamionu... to si je kar težko predstavljati, vem. Občutek pa kar ni bil pravi... Sašo je bil mnenja da je zavora na zadnjem delu malce prijemala... tako da bi to lahko bil razlog za pok gume. To pa je pomenilo, da nima smisla riniti naprej, če prej ne pogleda zadeve vsaj en strokovnjak. Ker nisva bila večša tovrstnih potovanj, sva za pomoč in mnenje poprosila prijatelje, ki imajo kamiončke in ki potujejo z njimi. Bilo je v petek, počasi se je začela delati tema.

S pomočjo prijateljev sva se dokopala do verjetno edinega še odprtega servisa v okolici, to je Viator Vektor. Poklicala sva vlečno službo, ki nama je uredila odvoz kamiona do servisa po ugodni ceni. Prispeli smo do servisa. Ni bilo veliko časa, saj ne delajo celo noč. Razložila sva najino situacijo,

fantje so razumeli. Res je, da so bili malce skeptični glede najinega prevoza, saj so dopuščali čisto vse možnosti, od tega da ostaneva tudi brez ostalih gum, do tega, da se brez težav pripeljeva nazaj v Slovenijo. Preverili so zavore, opravili hiter tehnični pregled, napihnili so gume in že sva bila pripravljena. Spet. Ko sva želela poravnati račun, so nama fantje namesto računa izstavili najlepše želje za potovanje in upanje, da naju danes ne vidijo več. V tistem trenutku sva se zavedla, da je na svetu še dobrot in da dobri ljudje še obstajajo. Krasen občutek, res. S to mislijo sva se še enkrat podala po ljubljanski obvoznici do prvega večjega počivališča, kjer sta naju pričakala še dva prijatelja, ki sta nama pripeljala rezervno gumo, za vsak slučaj. Ko sva jima želela plačati to gumo, ju povabiti na pivo ali pa vsaj kavo, sta naju zavrnila, češ da imava še dolgo pot pred nama in da naj na poti samo pritisneva na plin...nič drugega. Takšno vozilo mora zdržati, sta rekla samozavestno....Še ena popotnica....spet zavedanje o tem, da se pravi ljudje pokažejo, ko si v težavah. Nama so se in tega ne bova pozabila. Upoštevala sva nasvet, vendar je v naju počasi začela udarjati utrujenost in ko sva prečkala mejo z Italijo, sva se odločila, da voziva še eno uro, potem pa prespiva. Noč je bila mirna, zjutraj pa naprej. Nadaljujeva z vožnjo, nakar me po štirih urah vožnje Sašo spet opozori, da se mu zdi, da bi lahko nekaj bilo narobe. Pogledam v ogledalo in se zaderem, da se spet kadi za nama. Ista guma, isti dogodek...spet jo je razneslo....segrela se je....tako zelo, da se je Sašo opekel po rokah, ker jo je prehitro želel popraviti. Tokrat nama je že malo zmanjkovalo moči, tako da sva skupaj zamenjala to gumo, še vedno je glavnino naredil Sašo, jaz sem mu pomagala pri vijačenju in pri tem, da sva to gumo spravila na kamion. Sama guma tehta okoli 60 kilogramov, platišče še nekaj kilogramov doda, tako da to je stvar, ki jo ne more en sam človek spraviti na kamion. Uspelo nama je, ampak čas počasi ni bil več na najini strani. Čutilo se je nezaupanje kamionu, konstantno pregledovanje gum, sva pa tudi zmanjšala hitrost. Zdaj je bila najina najvišja hitrost okoli 70 km/uro. Pri prvem počivališču sva naredila postanek in nekaj malega pojedla. Po kamionu je bilo polno kapljic...olja...vse je teklo, vse je bilo poškrabljeno...upanje je

ugašalo. Oba bi nadaljevala pot, ampak nezaupanje kamionu se je večalo, zato sva se odločila za nevtralno presojo - vrgla sva kovanec. Kovanec je odločil, da nadaljujeva in ker se drživa tistega kar se zmeniva, sva šla naprej. Izračunala sva, da če voziva okoli 70 km/uro, da bi morala okoli 16h priti v pristanišče v Genovi. Preverila sva olja v diferencialih, reduktorju, menjalniku in motorju in ugotovila, da je vse v redu. Potem se nama je posvetilo, da so bila vsa olja zamenjana v zimskem času in napolnjena do najvišjega nivoja, kar pomeni, da je ob segrevanju in raztezanju višek tekočin porinilo ven preko odduškov. To je bilo olajšanje. Glede na to, da sva bila navajena vožnje z avtomobili, bi tak prizor pri avtu pomenil že verjetni konec, pri kamionu, kjer je vseh olj za približno 50 litrov, pa je nekaj kapljic več na tleh, le majhen delež. Nadaljevala sva...spet...vsakih 10 kilometrov sva se ustavila in preverila segrevanje koles, saj se nama je zdelo, da je ravno to morebiten razlog za že 2 eksploziji na istem zadnjem desnem kolesu. Ampak zdaj se je pojavil še en dejavnik, ki nama ni prišel naproti...čas... počasi ga je zmanjkovalo... po zadnjih izračunih bova na ladji ob 17h... plan se nama je začel odmikati, postankov si praktično več nisva smela privoščiti. Prispela sva do cestninske postaje, približno 5 km oddaljene od pristanišča, misleč da nama je uspelo. Veselje se je hitro razblinilo, saj sva ugotovila, da sva med najinimi akcijami menjave gum očitno izgubila cestninski listek. To pomeni, da bo obračun za cestnino trajal dlje. Pogledala sem na uro in ugotovila da je 17:20. V približno desetih minutah je gospod uredil, da sva plačala, potem pa naprej....Ob 17:40 sva prispela v pristanišče, kjer so naju izredno lepo sprejeli in nama hitro uredili potrebne papirje za na ladjo. Ko sva čakala na krcanje na ladjo, spoznava dva Avstrijca s 4 x 4 kamionoma, ki nama hitita opravičevati, ker sta peljala v Slovenijo mimo naju, ko sva prvič menjala gumo. Bila sta tako simpatična, da nisva imela druge izbire, kot to da ju povabiva na pijačo, ko se vkrcamo na ladjo. Čez 20 minut sva bila že v kabini, izmučena od vseh dogodkov in srečna, ker nama je vseeno uspelo.

Prvi dan Maroka

Potovanje s trajektom od Genove do Tangerja je trajalo 48 ur, vendar smo dve pridobili, saj smo na poti premaknili kazalce za dve uri nazaj.

Krcanje s trajekta – v kolono se nas postavi 5 popotniških kamionov, kjer smo prikazali nacionalni ponos. Avstrijca sta imela avstrijska kamiona Stayer, Čehi češko Tatro, midva slovenskega Tam-a, le Iveco kamion, ki je sicer nosil italijansko registracijo, je bil last slovenske primorske mlade družine.

Formalnosti na meji so trajalo dolgo in to brez pravega vzroka. Ko smo požigosali papirje na treh uradniških okencih bi lahko šli, ampak midva sva počakala na slovensko družinico iz primorske, da še oni uredijo papirje, ko se je ponovno pojavil nek uradnik, vzel papirje in spet žigosal. Trajalo je

nekaj časa, ko smo ugotovili, da bo najbolje, če se čim prej poberemo stran od tu, drugače bomo imeli še eno žigosanje, zato smo se raje zmenili, da se dobimo zunaj ograje carinskega območja.

Prvo noč spiva na obali atlantskega oceana pred neko tovarno skupaj s primorsko družino.

Glede na različne načrte in dolžine potovanja, smo se naslednje jutro odpravili vsak na svoj konec. Najin današnji dnevni plan je bil, da doseževa mesto Meknes. Polno naložena sva počasi premagovala pot do Meknesa. Ljudje so naju opazovali, eni radovedno, drugi malce prestrašeno. Za pomoč pri parkiranju prosiva policaja, ki jih v mestih kar mrgoli. Z izjemno polomljeno angleščino nama priporoči varovano parkirišče v bližini Medine. Parkirava in že sva na sprehodu po mestu in na poti v Medino. Meknes je bil glavno mesto Maroka v času kraljevanja Moulay Ismail-a (1672-1727), preden je naziv glavnega mesta prevzel Rabat. Meknes je poimenovan po Berberskem plemenu, ki je bil znan kot Miknasa v srednjeveških arabskih virih.

Med najbolj impresivnimi elementi imperialnega mesta so velika vrata imenovana po arhitektu, El-Mansour-ju, krščanskemu odpadniku, ki je prestopil v islam. Gradnja je bila zaključena 5 let po Moulay Ismail-evi smrti, leta 1732. Vrata vsebujejo mozaike, ki so še vedno odlične kakovosti. Marmornati stolpci so bili odvzeti iz rimskih ruševin mesta Volubilis. Zgodba pripoveduje, da ko je bila gradnja je pri koncu, je Moulay Ismail pregledal vrata in vprašal arhitekta El-Mansur-ja, če ne bi mogel narediti bolje. El-Mansur se je čutil dolžnega odgovoriti DA, kar je sultana tako razbesnelo, da ga je dal usmrtiti. No, glede na zgodovinske zapise, so bila vrata končana po Moulay Ismail-ovi smrti. Vrata se sedaj uporabljajo kot umetnostna in obrtna galerija. Zanimivo, ni kaj.

Ker so v Maroku ravno dozorele jagode, sva si privoščila eno kilo le teh in kavo na dvignjeni terasi s pogledom na trg.

Lakota naju je ustavila pri uličnem prodajalcu palačink, vzela sva dve in že sva bila na poti do Khenifre, mesta ki je znano po opečnato rdečih stavbah. Lepo urejeno mesto financirajo evropske inštitucije. Tja sva prispela že v temi, zato sva dvakrat obračala, da sva našla pravo pot do naslednje znamenitosti.

Najina želja je bila prespati ob jezeru v nedeljujočem vulkanu – Aguelmane Azigza, vendar se je noč prehitro bližala. Pot je bilo dokaj težko najti, vendar sva vztrajala. Po nekaj kilometrskem vzponu se je začel gozd, kjer sva zavila s ceste in si privoščila počitek. Jezero je moralo počakati na naslednji dan. Zgodaj zjutraj sva v miru in tišini občudovala naravno jezero AGUELMANE AZIGZA v izumrlem vulkanskem kraterju. Voda je transparentna in polna rib. Okolica je obdana s hrasti in cedrami.

Atlas

Jezero se nahaja v Srednjem Atlasu, ki zajema 23.000 km² površine, in obsega 18% celotne površine gorskega Maroka. Je trdna gorska masa, ki meri 350 kilometrov v dolžino v severovzhodu Maroka. V srednjem Atlasu živijo berberska plemena, ki govorijo svoj jezik in živijo v predelih z zelo nizko gostoto prebivalstva.

Zaradi svoje nadmorske višine, ima Srednji Atlas dovolj snega v zimskih mesecih in hladno podnebje med poletjem.

Srednji Atlas sestavljajo mnogi vrhovi, ki presegajo 2400 metrov nadmorske višine, najvišji vrh je Bou Nasser s 3340 metri višine.

Narava je tako čudovita, da sva se s težkim srcem odpravila naprej, ampak prepričana sva bila, da je to samo začetek vsega, kar ima Maroko za ponuditi. Morala sva naprej, saj naju je v Marakešu čakal »rand de vous« z ATV-jevcema. Občudovala sva krasno pokrajino in malo manj prijazne ceste. Pričakovala sva, da bova brez težav našla kamp, vendar ... Velika najina slabost je bilo neznanje francoščine, saj se z angleščino v Maroku ne da veliko pomagati. Zapeljala sva direktno v srce mesta Marakeš, kar je bilo precej neprijazno za najino vozilo. Povsod prepovedi za kamione, same enosmerne ulice...počasi se naju začel lotevati obup, lovila naju je noč, nikjer pa ni bilo niti sledu od kampa. Spraševala sva po kampu, vsi so rekli, da jih je mnogo v Marakešu in naju pošiljali vsak v svojo smer. Zapeljala sva se tudi mimo vojašnice, kjer so naju kar malce paranoično in histerično odgnali stran. Nisva odšla takoj, vprašala sva jih za pot in hkrati dobila potrditev, da bratje najinega TAM-čka dobro služijo tudi vojski v Maroku, saj sva enega videla v spremstvu večjega vojaškega vozila. Pozno najdeva kamp, in se razveseliva tuša.

Cudne nočne zvoke v kampu razvozlava zjutraj, ko okoli naju radovedno postopajo pavi. Privoščila sva si dan počitka, ki je nadomestil sprva predvideno plezalno avanturo na najvišji vrh severne Afrike. Izkoristila sva ga za dnevni ogled Medine v Marakešu.

Celotna ekipa

Kamion privabi kar nekaj radovednežev, med njimi tudi zainteresirane stranke za nakup v bližnji prihodnosti. Spoznava skupino Angležev, ki so se namestili zraven naju v kampu in potujejo naokoli z celotno družino, z off-road avtomobili. Takoj se zapletemo v pogovor in začne se obojestransko občudovanje vozil in izmenjava off-road izkušenj.

Naslednji dan zjutraj pričakava Iztoka in Borisa, ki sta prišla z letalom na marakeško letališče. Koordinate in naslov kampa sva jim poslala po SMS-ju že prej. Njuna prva izkušnja z Marokom. Za taksi sta plačala 30 EUR za prevoženih 15 km. Veselje je večje od nekaj preplačanih evrov. Najprej smo si privoščili jutranjo kavo in metin čaj, nato pa je prišel čas za razpakiranje kamiona.

Čakalo nas je kar nekaj premetavanja torb, kar je preventivno zdelalo Borisa, ki je bil pri 35° Celzija zavrt v črn plašč in preživeljal neke vrste

mrzlico. Bil je bel kot stena in nesposoben normalnega komuniciranja. Zdelalo ga je.

Sklepčno smo mu dovolili dan dopusta, samo da bo nared za večerni ogled mesta Marakeš. Marakeš je imenovan tudi 'Rdeče mesto' in je pomembno

nekdanje imperialistično mesto v Maroku. Ima dober milijon prebivalcev in je tako kot večina severno afriških mest sestoji iz starega obzidanega mesta (Medina) in modernega mesta (imenuje se Gueliz). Marakeš je tretje največje mesto v Maroku, takoj za Casablancu in Rabatom. Marakeš ima največji tradicionalni trg (souk) v Maroku in enega najbolj živih in pestrih trgov v Afriki in na svetu Jemaa El Fna.

Čez dan so tu postavljene stojnice s svežim pomarančnim sokom,

začimbami, oreški in podobno. Tam se zadržujejo tudi mladi, ki vodijo privezane opice, prodajalci vode, ki so odeti v pisane kostume in strežejo vodo v tradicionalnih vrečkah iz usnja. Takoj nas je ustavil krotilec kač, ki je želel zaslužiti kakšen dirham, če se fotografirate z njim, prihodnost pa so nam želele napovedati vedeževalke, ki so v Maroku zelo cenjene.

Ko se dan prevesi v noč, trg še bolj zaživi. Zvečer pridejo na vrsto plesalci, akrobati, čarovniki, pripovedovalci zgodb, ki se vživijo v zgodbe, ki jih pripovedujejo v arabščini ali berberščini. Zvečer trg napolni tudi na desetine stojnic s hrano. Mi smo si privoščili večerjo, pomarančni sok za 3 dirhame in veliko vrečko suhega sadja za na pot. Naše skupno potovanje se je pričelo.

Proti puščavi

Prvi dan skupne poti nas je vodil preko najvišjega prelaza Tizi'n Tichka, ki je z nadmorsko višino 2.260 najvišji cestni prehod v Maroku. Na vrhu ponuja lep razgled po verigi Atlas.

Tam smo se ustavili na kavi in čaju, nekaj 100 metrov od nas je bil še sneg. Domačin, ki je prodajal spominke ob cesti, nas je usmeril na drugo, bolj zanimivo pot, ki naj bi nas prav tako peljala proti Ouarzazatu. Da je tudi Maroko majhen je dokazalo nepričakovano snidenje v manjši vasici, s Češkim kamionom, s katerim smo ob prihodu z ladje skupaj čakali na carinske formalnosti. Ob kratkem pogovoru smo izvedeli, da je kamion predelan v manjši avtobus in da se češka družina preživlja z vodenjem turistov po afriških off-road turah. Postanek smo izkoristili še za ogled Kasbaha Teoulet. Kasbah je posebna vrsta tradicionalne arabske mestne četrti v severni Afriki.

Mnogokrat stoji na vrhu griča ali ob vhodu v mestno пристanišče. V tem kasbahu je živel približno 1000 ljudi.

Pot nas je peljala naprej proti Ouarzazatu, ko so nas nekaj deset kilometrov kasneje domačini začeli opozarjati na neprevoznost ceste, ki nas bo čakala, če nadaljujemo pot. Ko smo se bolj pozanimali, smo dobili različna mnenja, eni so govorili, da gremo lahko brez težav naprej, drugi da naj se obrnemo. Najina ATV izvidnica je šla na ogled in kmalu sta se vrnila z slabo informacijo.

Del ceste je odnesel hudournik, na drug del pa je visela velika skala. Za manjša vozila je bila pot prevozna, za kamion pač ne. Potrditev smo dobili, ko so se tudi Čehi, ki so imeli podobne načrte, vrnili z žalostnimi obrazi.

Ure je bila že pozna, veter je začel močno pihati in zato smo se odločili, da siljenje naprej ni bilo smiselno. Ob iskanju primerne prostora za spanje na divjem smo občutili ozkost ulic tudi v sosednji vasici. Kamion je bilo potrebno obrniti na visečem terenu z relativno malo prostora. Uspelo je, zahvaljujoč vedno bolj izpopolnjenim manevrskim sposobnostim Sašota in to brez poškodb. Prostor, ki smo ga izbrali za taborjenje je bil poleg lokalnega nogometnega igrišča. Za dovoljenje smo vprašali starejšega pastirja, ki je pasel dve ovci v bližini. Najprej nam ni dovolil da prenočimo, nato pa uslišal naše prošnje. Ker smo bili že na vzhodni strani Atlasa, nogometno igrišče seveda ni bilo travnato, ampak peščeno in delno kamnito.

Prednost pri igri pa je imela ekipa, ki je igrala desno od našega tabora, saj je bil teren precej nagnjen. Ob večerji smo iz okoliških hribov slišali pozive 'GO AWAY' in nenehne šume, ki so dokazovali, da nismo sami. Zjutraj smo videli zakaj.

Ob zgodnjem odhodu smo se peljali mimo kupa smeti, katerih poreklo je bilo (po pločevinkah sodeč) evropskega izvora. Smeti je veter raznesel po celem terenu, slastna vrečka smeti pa je privabila tudi okoliške pse, ki jih v Maroku ne manjka.

Tovrstne zadeve so verjetno vzpodbudile lokalno prebivalstvo, da ni naklonjeno divjemu kampiranju turistov v njihovi okolici. Res pa je, da sami lahko smetijo in to tudi zelo vztrajno počnejo, ampak turistom tega ne pustijo.

Pot smo nadaljevali ločeno, midva sva se morala vrniti na glavno cesto, Iztok in Boris pa sta nadaljevala po načrtani poti, ki je nudila več off road užitkov.

Ker domačini vedo, da se turisti odpravljamo na take poti dobro opremljeni, naju je ob poti ustavil voznik stoječega kamiona in naju prosil za nekaj orodja (dvigalka, vrvi za vlečenje,...). Ustavila sva se in mu ponudila pomoč.

Po pravi arabski navadi nama je bil takoj ponujen čaj, kruh in jajce, saj vsako podobno situacijo hitro izkoristijo za piknik. Ker smo ravno zajtrkovali, sva zavrnila kruh, čaj pa sva sprejela, saj lahko v nasprotnem primeru zelo užaliva sogovornika.

Vrata v puščavo

Prispela sva v mesto Ouarzazate, ki leži na višini 1160 m nadmorske višine in se imenuje tudi 'Vrata v puščavo', zato ker se na južnem delu mesta nahaja puščava. Mesto je v glavnem poseljeno z berberi, ki so izdelali veliko uglednih kasbah-ov in stavbe zaradi katerih je območje tudi znano. Mesto in okoliško območje je znano kot lokacija za snemanje filmov, kot so Lawrence Arabski (1962), Star Wars (1977), The Living Daylights (1987), The Last Temptation of Christ (1988), The Mummy (1999), Gladiator (2000) in Martin Scorsese-jev Kundun (1997). Mesto je bilo ustanovljeno kot strateška vojaška točka za bazo francoske tujske legije.

Nekaj kilometrov za Ouazatom smo se z Iztokom in Borisom dobili v obcestnem lokalu. Na kamionu so se gume različno obrabile, verjetno zaradi različnih starosti in vzdrževanja, zato smo lokalno delavnico nasproti lokala izkoristili za premestitev koles.

Zadnje smo dali naprej, prednje nazaj. Spet nas je ujela noč in ni nam preostalo drugega, kot da si malce ven iz mesta najdemo primeren prostor za taborjenje in da prespimo. Iskanje primerne mesta za postavitev šotorov je trajalo nekaj časa, saj sva midva tudi ugotovila, da nama ena prednja luč ne dela. Ampak ATV izvidnica je našla primeren prostor za prenočitev. Jutro nam je razkrilo, da smo spali čisto zraven vasice, kar je pritegnilo kar nekaj radovednih gostov. Mladina na poti v šolo se je ustavljala in se z manj spretno angleščino zanimala za nas. Zanimali so jih štirikolesniki in Boris jim je verjetno izpolnil življenjsko željo, ko jih je peljal do šole.

Privoščili smo si zajtrk in že smo bili na poti do sipin.
Kmalu nas je pričakala popolnoma ravna kamnita puščava hamada
in prve kamele, ter v daljini Erg Chebi-puščava v vsej svoji lepoti.

Peščene sipine Erg Chebi so skupaj dolge 30 km in 5 km široke. Sipine dosežejo višino do 150 m.

Domačini menijo, da so bile te sipine poslane kot kazen zato, ker so zavrnil
in obrnili proč utrujenega popotnika, ki je prišel iz puščave. Pravijo, da
ko so popotnika poslali proč, so bogovi naredili tako, da so se sipine
nakopičile direktno pred njihovim mestom. Na ta način naj bi jih želeli
naučiti lekcije, da nikoli ne smejo zavrniti utrujene popotnike.

Tudi mi smo počasi postajali utrujeni, zato smo se odločili poiskati prenočišče. Po nasvetu Angležev, ki sva jih spoznala v kampu v Marakešu smo poiskali kamp z imenom Yasmina. Iztok in Boris se odločita, da bosta prespala v beduinskih šotorih, midva še naprej vztrajava pri tem, da spiva v TAM-u. Želela sva se bolj približati beduinskim šotorom, zato sva želela kamion zapeljati na bližnjo sipino. Prvi poskus na sipinah se konča klavrno. Ne zakopljeva se na sipini, ampak v blato ob jezeru. Medtem ko sva poskušala vzeti zalet za napad na sipine, sva se preveč približala jezeru in zgodilo se je, da se je kamion ugreznil do mokrega peska, s tem pa je bil poskus spanja na sipinah končan.

Med izkopavanjem kamion z zadnjim delom hitro tone in spomniva se zgodbe Avstrijcev, ki sta razlagala, da sta potrebovala 5 dni, da sta se izkopala iz blata, ki je skoraj pogoltnil en kamion.

Počasi se je okoli naju nabralo kar nekaj ljudi, ki so želeli pomagati, s tem da smo kopali. Lastnik kampa je predlagal, da nam lahko uredi, da nas pride rešit traktor, saj s kopanjem nismo uspeli rešiti nastale situacije. Začetna cena, ki jo je predlagal, je bila za naju nesprejemljivo visoka, zato sva zavrnila. Ker smo v deželi pogajanj, nama uspe prvotno ceno znižati skoraj za polovico, zato sprejmeva pomoč. Po sipinah se res brez kakršnihkoli težav pripelje traktor in začne vleči ven kamion.

Zadeva je na meji, ali bo potegnilo ven kamion, ali bodo popustila kolesa od traktorja. Reševalna akcija se srečno konča in za nagrado podeliva 7 piv, ki so izredno cenjeno blago v deželi brez alkohola. Quadovca izkoristita sončni zahod zato, da se podita po sipinah, midva pa si privoščiva peščeni sprehod.

Tudi sama preizkusiva vožnja po sipinah s štirikolesniki in doživiva popolno presenečenje. V pesku sva bila s terenskim avtomobilom, malo tudi s kamionom, vendar je vožnja s štirikolesnikom pravi hec. Zadeva gre povsod in idealna kombinacija je potrjena: imela bova off road kamion predelan v kamper z garažo v kateri bo domoval štirikolesnik. Ko se vrnemo v kamp ,ugotovimo, da smo naredili napako. Eden od domačinov, ki je pomagal pri reševanju kamiona gleda navzkriž, drugi so trezni. Ne bi smela dati vseh piv enemu človeku, v upanju, da jih bo razdelil. Tu tradicionalne muslimanske vrednote padejo in hitro so vsi samo ljudje. Spet se je pokazalo - alkohol je bolj svet od svetega.

Skoraj v Alžiriji

Naslednje jutro nadaljujemo s popotovanjem. Erg Chebi je ravno prav velik, da se ga v enem dnevu obkroži.

Malo prepozno zavijemo desno, kar nas vodi proti vzhodu in oddaljuje od sipin. Pridemo do barak, kjer se pase ena ovca. Znak življenja. Iz zapuščenih barak ob poti začnejo stopati vojaki (nekateri v trenirkah, drugi v kavbojkah) in nam ne dovolijo nadaljevati poti, ter kažejo na bližino alžirske meje.

Opozarjajo nas na to, če se bomo preveč približali meji z Alžirijo, da se mogoče ne bo najbolje končalo za nas. Predvsem z vojaškim kamionom. Moramo se obrniti in na srečo najdemo pravo pot, ki nas vodi po manjših sipinah ob ergu.

Vmes zmotimo snemanje francoskega filma, kjer niso želeli nobenih statistov s štirikolesniki ali kamionom. Gremo naprej, med potjo pa smo tudi ves čas na vezi z Avstrijci, ki se prav tako podijo po teh sipinah. Poiščemo primerno mesto med sipinami, postavimo kamp in gps točke sporočimo Avstrijcem, da se nam bodo lahko pridružili. Kar hitro za našim prihodom slišimo hrumenje kamionov, ker pa se je težko najti med sipinami, pošljemo našo ATV izvidnico, da jih pripelje.

Večer preživimo ob pijači, tako da delimo vsak svoje dosedanje popotniške izkušnje.

Zjutraj se načrt, da bi skupaj nadaljevali pot proti Merzougi in Zagori, hitro izjalovi. Mi smo časovno omejeni, oni pa natančnega plana potovanja nimajo in prav tako ne datuma vrnitve. Malo sva upala na to, ker bi lahko TAM-čka bolj testirala po sipinah, saj bi imela v primeru vkopavanja pomoč pri drugih kamionih. Tako pa je bilo potrebno več previdnosti in manj tveganja.

Vožnja po pesku in plezanje preko sipin je bil vrhunski užitek za vse nas. Pot proti Zagori nas vodi po različni pokrajini, ta dan kar cel dan vozimo, saj bi radi čim prej prišli na cilj, ker smo imeli plan, da si ogledamo čim več različnih in raznovrstnih pokrajin, ki jih ponuja Maroko.

Pred vhodom v nenaseljen del so nas preusmerili na drugo pot, saj naj bi 14 dni nazaj deževalo, kar bi lahko pomenilo, da je neprevozno za kamion. Upoštevali smo ta nasvet in se podali na pot. Spet smo prišli v kamnito puščavo, imenovano hamada, ki je izgledala izjemno neprijazna, tudi za spanje nam kar ni bila najbolj všeč.

Na nekaterih mestih je črne barve, tako da je bilo precej vroče vsakič ko smo se ustavili. Za spanje smo si našli suho rečno strugo, kjer se je dalo postaviti šotor in udobno spati.

Naslednji dan smo vozili do Zagore po poti, ki je bila dokaj primerna za hitrejši vožnjo. Midva sva s kamionom vozila 40km/h, medtem ko naju je na enem delu prehitela skupina spačkov, ki so brzeli mimo naju z neverjetno hitrostjo.

Pokrajina je postala malce bolj prijazna, ampak ljudje so nam šli počasi že kar zelo na živce. Kjerkoli smo se ustavili, so od nas želeli denar, hrano, vodo, obleko, pač karkoli jim lahko damo. Dali smo jim bombone, ampak so se za njih topli, oziroma so želeli še obleke, denar, pijačo...ugotovili smo, da jim nikoli ni dovolj in da od nas kot turistov kar pričakujejo, da bodo nekaj dobili. No iz neba jim ta ideja ni padla...nekdo jim je v preteklosti moral začeti dajati stvari, da jih sedaj kar zahtevajo.

Midva za njih nisva imela nič, saj se nama je zdelo rahlo neumno, da ležijo v senci in zahtevajo denar. No še hujše je, da ga dejansko dobijo...od nas, Evropejcev, ki želimo rešit Afriko in njihove prebivalce...in zato jim pokažemo kaj imamo v Evropi, ker jim s tem damo upanje. Toliko upanja, da bi nas tudi napadli, če nebi dobili kar želijo. Žal to ni prava pot, treba se je zavedati razlik v kulturi, vzgoji, načinu življenja, navsezadnje tudi veri. Prispeli smo v mesto Zagora, kjer so nam že v puščavi ponujali mehanične storitve, če jih bomo slučajno potrebovali. Prispemo na asfalt in opazimo, da tukaj vozijo turiste na jahanje kamel kar po asfaltni cesti. Skrajno hecno se nam je zdelo, glede na to, da je puščava res blizu. Našli smo krasen kamp, ki je bil čist urejen in res izjemno poceni. Nočitev za dve osebi in kamion je stala približno 3, da si boste lažje predstavljali.

Naslednji dan nas je čakala pot do M'hamida, ki je mesto na poti v puščavo. Tam smo šli na kavo, kjer smo se prvič malce bolj podrobno pogovarjali o njihovem načinu življenja s fantom, ki je delal v gostilni.

Žal je bilo neznanje francoskega jezika za nas velika slabost, ampak je nekako šlo. Povedal nam je da ima njegov oče 3 žene in 9 otrok in da trenutno išče 4. ženo. Fant, ki nam je to povedal, je star 28 let, zadnja žena od njegovega očeta ima pa 25 let. Povedal nam je, da je v Maroku veliko zapuščenih otrok, ki niso zaželeni pri novem partnerju ločenih staršev. Zato se raven kriminala viša, saj postajajo otroci ulice nekaj vsakdanjega v večjih mestih. Ker nimajo veliko za početi, se začnejo vdajati drogami in alkoholu, potem se pa zgodba kaj kmalu za njih zaključi. Povedal nam je, nas se ustavimo na pivu v lokalu sredi puščave in malce skeptični glede tega nasveta, smo se odpravili v puščavo. Na začetku je bil off road tudi za naju izredno čudovit, ampak manjše peščine so se kaj hitro spremenile v hamado in kamenje.

Uspelo nam je priti do gostilne in piva, vendar ko smo se odžejali, nas je zunaj čakalo presenečenje.

Nebo se je zatemnilo, začelo je pihati in zajel nas je pravi puščavski vihar. Hitro smo se odpravili proč in kmalu smo naleteli na malce lepše vreme, ampak bolj neprijazno podlago za off-road. Z vsakim prevoženim kilometrom nas je pod prevoznimi sredstvi pričakalo večje kamenje.

Kamenje, kamenje...

Kmalu smo bili spet na suhi strugi. Ob prečkanju suhega jezera Iriqu smo srečali dva francoza, ki sta stala vkopana sredi najmehkejšega dela jezera. Vkopana sta bila s katrci, ki naj bi bila sicer 4x4, ampak ni kazala teh karakteristik. Nama osebno se je zdelo skrajno neodgovorno, da sta se sploh spravila na tako pot kar sama, brez primerne opreme in off-road vozila, saj če mi nebi prišli mimo, bi lahko ostala vkopana tam celo noč. Sašo ju je s kamionom odpeljal do trdega dela jezera, a sta lahko nadaljevala z vožnjo.

Za nas je pa pomenilo, da si počasi moramo poiskati prostor za prenočišče, saj je bilo že kar pozno.

Drug dan nas je pot še vedno vodila po hamadi, kjer smo srečali uradnika, ki nas je popisal, oziroma če smo natančni, smo se morali sami vpisali v njegov dnevnik.

Malce smo poklepetali, saj je poznal naše kraje, ker naj bi bil v Bosni v vojski. No ker se je marsikdo pretvarjal, da pozna državo kjer mi živimo, samo zato, da bi na ta račun več prodal, smo njemu malce bolj verjeli, saj nam ni nič ponujal.

Vozimo cel dan, ustavimo se samo v mestu Tisnit, kjer spijemo njihov pravi metin čaj in si pogledamo slapove, ki služijo kot zabaven bazen za okoliško otročad.

Ustavimo se malo pred mestom Akka, da smo postavili kamp na divjem in prenočili. Zjutraj smo naredili plan, da gremo v mesto na kavo in da kupimo kruh, ampak mesto je zajel tako hud peščeni vihar, da ni bilo nikogar na cesti, razen par posameznikov, ki so se na vsak način želeli zaščititi pred tem hudobnim vetrom. Odpeljali smo se malo naprej, kjer smo pojedli in se ločili.

Iztok in Boris sta se odločila da gresta po bolj off-road poti preko Asse, midva pa sva nadaljevala po običajni cesti, saj sva bila izredno počasna z vožnjo po kamenju in tovrsten način nama ni predstavljal izziva. Zmenili smo se, da se dobimo v Guelmimu. Mesto Guelmin se nama je izredno vtisnilo v spomin in žal ne moreva reči, da zaradi pozitivne izkušnje, nasprotno. Obema, če ne že vsem štirim so počasi začeli vsiljivi ljudje izredno presedati, saj so nas neprestano želeli grabiti, od nas dobiti denar in nam kaj prodati. No v Guelmimu so pa v naju metali kamne, medtem, ko sva govorila s policajem o tem kje bi lahko menjala denar. Nihče ni niti trznil, otrokom se je zdelo blazno smešno. No tukaj spet nekaj ni bilo najbolj jasno...mi pridemo tja, jim damo bombone, oni so pa največji frajerji, če kamnajo turiste, ki stojijo sredi ceste. Oprostite, ampak zame je bilo to čez vse meje. Odločitev je padla; od mene ne dobijo nič več. Saj moram priznati, da veliko niti prej niso, prej grd pogled in pridigo o tem, da naj nekaj naredijo, potem bodo pa dobili dirham. Ampak ker sta Boris in Iztok prinesla s seboj svinčnike, blokce in bombone, so se lepili na nas kot muhe na med. Mi za njih izgledamo premikajoče se finančno sredstvo, ki ima denar... veliko denarja... in ga lahko malce pogrešamo in delimo z njimi, ki nimajo ničesar. Pri nama so videli za cel kamion denarja, tako da so naju v skladu s tem tudi napadali. Kar se mene tiče, so pustili precej zoprn vtis. Hvala bogu, ga je prečudovita pokrajina popravila do te meje, da lahko rečem da je zelo prijetna država.

Ko se parkirava izven mesta do naju pride pastir, za katerega sva slutila da naju bo spet prosil za denar, stvari,...Ampak ta pastir si je zaželel samo vode. Dala sva mu zaprto plastenko in da kar malce neprijazno odslovila. On jo je odprl in spil dva požirka, tako da se ni niti dotaknil ustja. Vrnil nama je preostalo vodo in se nama je zahvalil za najino izjemno prijaznost. Seveda sva mu dala celo plastenko in hvaležno je odkorakal proč. To je bilo neverjetno presenečenje, ki sva ga potrebovala tisti trenutek.

Naš naslednji cilj je bilo mesto Tan Tan in plaža ob Atlantski obali in prvo namakanje v Atlantskem oceanu.

Mi trije smo namakali samo noge, Iztok pa se je opogumil in se je cel vrgel v ledeno mrzel Atlantik.

Kamp smo našli v mestu El Uatia, kjer smo najeli apartmaje, na vratih pa nas je pričakala najbolj prijazna mlada kamela, kar smo jih kadarkoli srečali. Iztok se je zaljubil vanjo, ona pa je bila radovedna in jo je najbolj zanimalo kaj se skriva v kamionu.

KAKO STA SE NAŠLA; KAMELA NAPADE IZTOKA, IZTOK NAPADE NJO. PRIZOR SPOMINJA NA OSNOVNO ŠOLO, AMPAK ZGODILA SE JE LJUBEZEN.

Njen najboljši prijatelj je bil pes, s katerim sta delila vse, tudi hrano. Po večerji smo se Sašo, Iztok in jaz odločili, da gremo na njihove krasne palačinke z medom. Našli smo gospo, ki jih prodaja, potem pa se je zgodilo, da je na računalnik izračunala, da 3 palačinke stanejo točno 10 dirhamov. Tej precizni kalkulaciji se nismo mogli načuditi do konca potovanja. Saj če bi na pamet izračunala, bi ji bilo oproščeno, ampak ker je to izračunala na računalnik, se nam je zdelo pa res revolucionarno.

Naslednje jutro je bil čas za servis, pregled olj in tekočin, ugotovitev, da je vse ok in gremo naprej.

Naš cilj je bila plaža Plage Blange. Do nje naj bi prišli preko off-road poti, ki pa je bila daleč od tega kar smo si predstavljali. Naleteli smo na mehke sipine, mehke rečne struge, odsekane ceste zaradi hudournikov, zahtevni prehodi in velike skale na poti.

Vse to so bili razlogi, da smo za teh 70 kilometrov potrebovali kar 2 dni. Temu je botrovalo tudi vkopavanja kamiona, ki se je enkrat kar globoko pogreznil v blatno strugo suhe reke.

Navzven je izgledala pokrajina suha, ampak teža kamiona in kopanje gum je botrovalo temu, da smo našli vodo...oziroma blato. S pomočjo domačinov in sofisticiranega ročnega orodja (lopate, krampi in naše roke) skopljemo utore za kolesa, ter poženemo kamion preko struge. Tvegan maneuver se obnese in po nekaj 10 metrih smo spet na trdnejših tleh. Odločili smo se da nadaljujemo z večjo mero previdnosti, saj se je počasi naše popotovanje bližalo koncu in žal nismo imeli več časa za kakšno resnejše vkopavanje. Na poti premagamo še dva zahtevna prehoda, kjer je ceste dobesedno zmanjkalo. Velike kamionske gume pomagajo, da se uspemo dvigniti na polico kotanje, ki jo je za seboj pustil hudournik.

Izven kamiona je izgledalo, da tokrat ne bo šlo čez in da se bomo primorani obrniti nazaj. No ampak naju je spet pozitivno presenetil in je brez težav opravil svojo nalogo.

Prva smola, Iztokov motor, ki je že vmes kazal znake nezainteresiranosti za nadaljevanje, dokončno odpove. Kljub temu, da je na videz vse v redu, pa nemirno delovanje in zmanjkovanje moči pomeni, da nekaj ni v redu. Akcija razdiranja pregledovanja in popravljanja ne prinese uspeha, zato se začne operacija »nazaj na kamion«.

V dokaz, da je Maroko prav tako majhen (kot naša domača dežela) nas prav na tej poti sreča primorski par z otrokom, s katerimi smo skupaj prespali prvo noč.

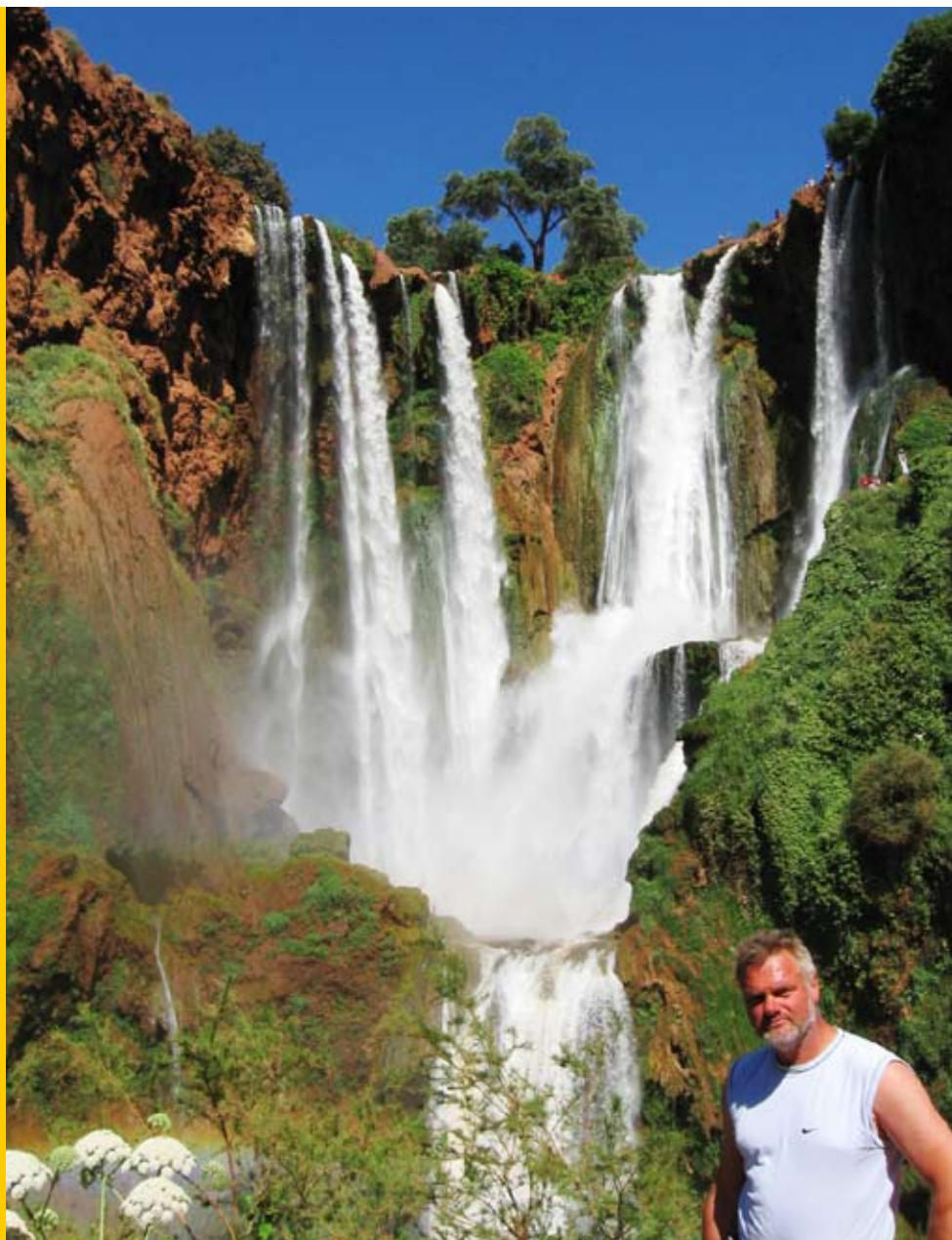
Nadaljevanje poti prinese še eno zahtevno prečkanje kotanje, ki poleg precejšnje globine ponuja še velik naklon na levo. Za trenutek se na zadnji strani kolesa odlepijo od podlage, vsa teža kamiona pa se prenese na prednje levo kolo. Suvereno se zravnava in odpelje prepreko, kot da ni nič posebnega. Impresionirani in še bolj samozavestni glede prevoznega sredstva, se vrnemo na pot.

Dobro je kazalo, da še tekom dneva pridemo do ceste, vendar je bil noč prehitra. Iztok ni mogel skriti razočaranja, vendar dobra volja ni popustila. Malo se je omajalo tudi zaupanje v drugega štirikolesnika, saj je tudi ta ponudil občasno »cukanje«. V teh primerih se človek zave, da je prav vsako vozilo ranljivo v teh razmerah.

Ostal nam je še del poti, ki ni ponujal več off road izzivov. Glede na situacijo je bilo to dobro, hkrati pa smo se tudi zavedli, da ne bomo imeli več večera v divjini, pod zvezdami in v popolni tišini. Počasi smo že zavijali nazaj proti Tangierju, ampak par točk vmes smo si še ogledali.

Na poti proti Marakešu smo se odcepili. Midva sva se s kamionom peljala po najhitrejši poti, Iztok in Boris pa sta tokrat na enem štirikolesniku peljala pot preko drugega najvišjega prelaza Tizi n Tesi.

V kampu v Marakešu nas je čakala rezervna guma za kamion, katere je dostavila prijazna ekipa Slovencev, ki so svoje popotovanje šele začeli. Skoraj 600 kilometrov je bilo kar utrujajočih, bolj zaskrbljujoče pa je bilo, da sta imela Iztok in Boris precejšnje težave s štirikolesnikom, zato nekaj časa nisva vedela, ali jih bo potrebno iti iskat, ali bosta uspela sama priti do kampa. Trmasto sta menjavala svečke, popravljala motor in v poznih urah prispela v kamp. Ko sva se zjutraj zbudila, sva videla, da je Boris trpel za rahlo nespečnostjo, zato se je odločil, da bo sredi noči popravljal motor. No uspelo mu je zadevo urediti do te mere, da je motor normalno deloval. Odpravili smo se proti naslednji zanimivosti, to so bili slapovi CASCADES D'OUZOUND, ki so postali najbolj znani in najlepši slapovi v Maroku, v glavnem zaradi njihove fotogeničnosti.

Območje je izredno impresivno, slapovi pa imajo skupno 100 metrov padca. Poleti je tu zelo osvežujoče. Težave s štirikolesnikom pa so se nadaljevale. Ves čas smo se ustavljali, sicer se je štirikolesnik neprestano pritoževal, ampak še vedno je deloval. Odločili smo se, da dokler deluje, ga ne naložimo. In tako se je zgodilo. Pot nas je peljala po prekrasni gorski ozki cesti, kjer na srečo ni bilo veliko prometa, saj bi se težko srečavali.

Ta pot nam je ponudila prečudovite razgledne točke in razgled na celotno pokrajino. Osvežujoče, ni kaj.

V poznih popoldanskih urah smo prispeli v kamp v Fes-u, kjer smo želeli urediti še večerno nakupovanje spominkov. Stvar se je rahlo zakomplicirala, saj smo peljali platišče ločit od pnevmatike. Za fante je bil to svojevrsten projekt in kar nekaj časa jim je vzelo, ko jim je končno le uspelo. No ampak nakupovanje smo žal morali prestaviti na naslednji dan. Ta večer smo si skupaj z vodičem ogledali medino v Fes-u, kako izdelujejo preproge, izdelke iz lesa, njihov hamam,... Točno smo si ogledali cene in kaj bi radi kupili, tako da bomo zjutraj samo nagrahili in odšli naprej. Videli smo, da so cene veliko višje od tistih, ki smo jih videli v Marakešu. Še vedno za naše razmere to ni ne vem kako drago, ampak vseeno so bile cene v primerjavi v Marakešom vsaj za polovico višje. Ljudje so pripravljeni barantat, vendar samo do neke točke. Če rečete prenizko ceno, se obrnejo proč in se ne želijo pogovarjati. No pa smo šli k sosedu, ki je bil za odtenek bolj podjeten.

Spominki so nakupljeni in s pomočjo Borisove dobre zmožnosti navigacije, smo tudi v prvem poskusu prišli ven iz medine-sami. Mogoče se vam zdi kot da to ni nič takšnega, ampak medina v Fes-u je pravi labirint, kjer se zgubiš še preden se zaveš, da si se izgubil. Zdaj se nas je počasi začel lotevati zoprni občutek, da se naša dogodivščina res končuje in da gremo praktično samo še vsak na svoje prevozno sredstvo, ki nas bo peljalo domov. Boris in Iztok gresta na letalo, midva pa na ladjo. Vsi smo se vračali domov iz istega mesta, Tangierja. Do tja smo se peljali po glavni cesti, Quadovca sta bila hitrejša, zato sta šla naprej. No po parih kilometrih pa vidiva, da Iztok stoji sredi ceste in nama maha naj se ustaviva. Seveda sva tako tudi naredila, saj se jima je na quadu pretrgal jermen.

Spet smo premišljevali, da bi ga kar naložili na kamion, ampak Boris je trdil da bo zadevo uredil. Nekako smo bili skeptični glede tega, vendar nas je vse prepričal, saj mu je uspelo. Nadaljevali smo z vožnjo in zvečer še zadnjič prespali v kampu, tik pred mestom Tangier. Zjutraj smo naložili kamion z vsemi stvarmi, ki smo jih imeli zraven, Boris in Iztok sta si samo vzela osebne stvari, ki jih bosta potrebovala za let in pot domov. Poleg vse prtljage, kovčkov, orodja in drugih stvari, sva za pol ure v prostor za tovor naložila tudi Iztoka in Borisa, saj spredaj v kabini ni prostora še za dva človeka. Tako smo se pripeljali do letališča, spili še eno kavo skupaj in se poslovili. Midva sva imela še par ur časa, zato sva šla na okoliško plažo, kjer sva še zadnjič podoživljala vse stvari, ki so se nama zgodile.

Pot domov

Počasi sva se odpravila do pristanišča, morala pa sva se peljati čez mesto, saj je bilo tako najhitrejše. Voziva po mestu, ko opaziva, da na zadnji del kamiona plezajo otroci.

Na začetku nama je hecno, potem jih je bilo pa vedno več. Sašo je ustavil in jih šel podit, ampak niso se dali. Začeli so nasilno odpirati vrata kabine in gledati, če je kaj uporabnega. Iz predala so mi vzeli neke papirje, ki jih sicer nisem potrebovala, ampak vseeno. No, prvih otrok sva se znebila, ko mi je človek, ki tudi čakal na semaforju, namignil, da spet plezajo po kamionu. Sašo jih je spet lovil, ampak so izredno spretni, zato so ušli.

Rahlo razburjena peljeva naprej, ko prideva že skoraj do pristanišča. Čaka naju še en semafor. Tokrat pa vidiva da na najin kamion plezajo malo starejši otroci, že kar odrasli fantje. Sašota so razjezili in medtem, ko jih je lovil, je eden od njih lahko začutil Sašotovo nogo v njegovi riti. Fantje so se ustrašili in razbežali, še prej pa so želeli povedati, da to delajo zato, ker jim je težko, nimajo denarja,...Vse to naju ni niti malo zanimalo, predvsem zato, ker sva ugotovila, da so nama želeli vdreti v kamion, saj so nama uničili varnostno ključavnico. Ko sva zapeljala v pristanišče, sva začutila olajšanje. Parkirala sva kamion na nezavarovano mesto in poprosila fanta v uniformi, da nama je popazil na kamion. Ko je z veseljem sprejel to funkcijo paznika najinega kamiona, sem se počutila dolžno, da mu za to plačam. Ko sem mu ponudila denar mi je odvrnil, da on ne želi tega in da je varnost v pristanišču njegovo delo. No pa so vseeno malce popravili vtis...pač tako je, povsod so taki in drugačni ljudje, nikjer samo negativni ali pozitivni. Tako, da lahko zaključim, da sem v Maroku spoznala vse. Nazaj naju je čakala mirna pot domov, tako na morju, kot na kopnem. Imela sva dovolj časa, da sva že naredila plan in izbrala morebitne destinacije za najino naslednje potovanje.....

Zahvala

Za uspešen začetek in zaključek te avanture, se morava zahvaliti:

Geoservis d.o.o.

Tondach Slovenija d.o.o.

Viator Vektor d.d.

Aratin d.o.o.

Stavbno kleparstvo in krovstvo

Kaplja - Boris Šebenik s.p.

In vsem prijateljem, ki so nama pomagali pri pripravi in težavah na poti.

